

Nr 55

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av motioner beträffande vissa uppbördsfrågor.

Yrkanden

1) motionerna I: 717 av herr *Akerlund m. fl.* samt II: 789 av herr *Fridolfsson* i Stockholm *m. fl.*, vari hemstälts,

att riksdagen beslutar sådan ändring av 49 § 2 mom. uppbördsförordningen, att den anståndsbeviljande myndighetens beslut icke enbart blir beroende på taxeringsintendentens yttrande;

2) motionen I: 380 av herrar *Alexanderson* och *Ernulf*, vari hemstälts,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär förslag till ändring av reglerna om restitution av skatt i uppbördsförordningen i överensstämmelse med vad i motionen anförts.

Enligt utskottets hemställan i memorial nr 49 har riksdagen beslutat uppskjuta behandlingen av föreliggande motioner till innevarande års höstsession.

Gällande bestämmelser och frågornas tidigare behandling

Anstånd med erläggande av skatt vid skatteprocess

49 § 1 och 2 mom. uppbördsförordningen (UF) innehåller de huvudsakliga bestämmelserna om anstånd med erläggande av skatt vid taxeringsbesvär och har från och med år 1968 följande lydelse.

1 mom. Skattskyldig må av lokal skattemyndighet erhålla anstånd med inbetalning av skatt eller ränta

1) om taxeringsintendenten anfört besvär över taxering med yrkande om ändring till den skattskyldiges förmån: till belopp som betingas av taxeringsintendentens yrkande,

2) om den skattskyldige anfört besvär över taxering och taxeringsintendenten, helt eller delvis, tillstyrkt besvären eller ansökan om anstånd: till belopp som betingas av taxeringsintendentens yttrande,

3) om taxering blivit oriktig på grund av felräkning, misskrivning eller annat uppenbart förbiseende: till belopp som betingas av förbiseendet,

4) om den skattskyldige taxerats på mer än en ort för samma inkomst, garantibelopp för fastighet eller förmögenhet: till belopp, motsvarande ettdera av eller båda de skattebelopp som påförts i anledning av taxeringen,

Bihang till riksdagens protokoll 1969. 7 saml. Nr 55

5) om skattskyldig gjort ansökan enligt förordningen den 21 maj 1965 (nr 153) om särskild skatteberäkning för makar: till belopp som betingas av ansökningsen,

6) om skatt påförts obehörigen eller med för högt belopp på grund av fel vid debitering: till belopp som betingas av felaktigheten i debiteringen,

7) om preliminär skatt, som enligt 27 § 2 mom. skall gottskrivas den skattskyldige, kan beräknas överstiga motsvarande slutliga skatt och bli avkortad enligt 65 § samt den skattskyldige icke erhållit jämkning inom den i 45 § 1 mom. sista stycket angivna tiden: till så stor del av skatten som kan antagas bli avkortad.

2 mom. Skattskyldig må av länsstyrelsen erhålla anstånd med inbetalning av skatt eller ränta

1) om den skattskyldige anfört besvär över taxering och erläggandet av skatt, som påförts i anledning av den icke lagakraftvunna taxeringen, skulle för den skattskyldige medföra betydande skadeverkningar eller eljest framstå såsom obilligt: till belopp som betingas av den skattskyldiges yrkande i fråga om taxeringen,

2) om ansökan gjorts angående skatteberäkning för ackumulerad inkomst eller angående befrielse från erläggande av skatt, som påförts avliden person eller hans dödsbo, eller om skattskyldig eller dödsbo anfört besvär över beslut med anledning av sådan ansökan: till belopp som betingas av ansökningsen eller besvären,

3) om ansökan gjorts angående avkortning enligt förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall eller angående befrielse enligt 85 § 2 mom. från erläggande av ränta å kvarstående skatt eller om besvär anförts över beslut i anledning av sådan ansökan: till belopp som betingas av ansökningsen eller besvären.

Anstånd enligt första stycket vid 1) må medgivas endast om den skattskyldige ställer nöjaktig säkerhet hos länsstyrelsen om icke med hänsyn till anståndstidens varaktighet, den skattskyldiges förhållanden och omständigheterna i övrigt kan antagas, att det belopp som avses med anståndet ändå kommer att behörigen erläggas.

Enligt 1945 års uppbördsförordning fanns möjlighet till anstånd vid taxeringsbesvär endast i det fall en skattskyldig blivit dubbeltaxerad. 1949 års uppbördssakkunniga framlade i sitt betänkande (SOU 1952: 1) förslag till utvidgade anståndsmöjligheter vid beslut i första instans under förutsättning att taxeringsintendenten helt eller delvis tillstyrkt den skattskyldiges taxeringsbesvär. I den på grundval av utredningen framlagda prop. 1953: 100, som godkändes av riksdagen, biträdde departementschefen de sakkunnigas förslag med den utvidgningen att anstånd också skulle kunna medges vid besvär över prövningsnämnds och kammarrättens beslut, dock även i dessa fall under förutsättning att taxeringsintendenten helt eller delvis tillstyrkt bifall till besvären.

Frågan huruvida anstånds möjligheterna i dessa fall borde vara beroende av taxeringsintendentens tillstyrkande togs upp i motioner till 1958 års riksdag. Motionärerna yrkade att anstånd skulle kunna medges efter tillstyrkan av taxeringsintendent även i fall då denne inte var beredd att tillstyrka taxeringsbesvären. Bevillningsutskottet (BeU 1968: 20) avstyrkte dessa yrkanden men ansåg att frågan borde ägnas fortsatt uppmärksamhet och prövas i ett större sammanhang sedan man vunnit tillräckliga erfarenheter av 1953 års utformning av anstånds institutet.

Frågan togs även upp i JO:s ämbetsberättelse 1959. Med anledning av två där återgivna fall konstaterade JO att de begränsade möjligheterna att bevilja anstånd framstod som en uppenbar brist i uppbördssystemet. På grund av bl. a. de sålunda framkomna erinringarna tillkallades 1959 sakkunniga — uppbördsutredningen — för att utreda dessa och vissa andra uppbördsfrågor.

De tidigare nämnda motionsyrkandena rörande anståndsreglerna återkom vid 1961 års riksdag men avstyrktes då av bevillningsutskottet (BeU 1961: 25) med hänvisning till den pågående utredningen.

De nu gällande bestämmelserna om anstånd bygger i huvudsak på det förslag som uppbördsutredningen framlade i sitt första betänkande (SOU 1965: 23). I prop. 1967: 130 rörande bl. a. ändrade anståndsregler i UF angavs de föreslagna åtgärderna i detta avseende innebära att anståndsfrågan i tvistiga taxeringsmål i motsats till vad som tidigare gällt skulle bedömas oberoende av taxeringsintendentens ställningstagande. Bevillningsutskottet tillstyrkte och riksdagen antog utan ändring förslaget i denna del.

Ränta vid restitution av skatt

Om inbetald preliminär skatt överstiger den slutliga skatten, varmed likställes tillkommande skatt som helt eller delvis skall gäldas med den preliminära skatten, erhåller den skattskyldige enligt 69 § 1 mom. UF ränta med fem procent för en beräknad tid av ett år på den del av det överskjutande beloppet, som överstiger 1 000 kr. Det belopp varpå ränta skall beräknas skall avrundas till närmast lägre hundratal kronor. Ränta, som tillgodoräknas skattskyldig, får vidare inte överstiga 100 000 kr.

Skattskyldig är enligt 69 § 2 mom. berättigad erhålla ränta efter fem procent för år då slutlig, kvarstående eller tillkommande skatt påförts obehörigen eller med för högt belopp, då överskjutande preliminär skatt tillgodoräknats med för lågt belopp samt då den skattskyldige eljest vunnit nedsättning i eller befrielse från slutlig, kvarstående eller tillkommande skatt eller berättigats återbekomma ytterligare överskjutande preliminär skatt. Om vid ränteberäkningen uppkommer öretal skall räntebeloppet jämnas till närmast högre hela krontal. Ränta utgår dock inte om räntebeloppet understiger 5 kr. Beräkning av ränta sker inte heller på belopp, som dödsbo befriats från att erlægga på grund av skattskyldigs död, eller på kvarskafteränta, som 1 — *Bihang till riksdagens protokoll 1969. 7 saml. Nr 55*

skall återbetalas till den skattskyldige. Om skattskyldig, som fått sin taxering nedsatt, i stället har att utgöra skatt, som debiterats eller bör debiteras på samma ort men i annan ordning eller på annan ort eller för annat år, skall ränta slutligen utgå endast på den del av överskjutande skattebelopp, som inte tas i anspråk för betalning av denna skatt.

Ränta enligt ovan angivna bestämmelser utgår till och med den dag då återbetalning sker till den skattskyldige. Beträffande den tidpunkt från vilken räntan skall beräknas gäller följande.

För skatt, som preliminärt erlagts, beräknas räntan från utgången av taxeringsåret. För skatt, som inte erlagts i denna ordning, sker ränteberäkningen, om skatten inbetalts under förra hälften av ett kalenderår, från och med den 1 därpå följande juli och, om skatten inbetalts under senare hälften av ett kalenderår, från och med den 1 därpå följande januari. Skatt, som betalats före uppbördstermin under vilken den förfallit till betalning, skall dock anses erlagd under uppbördsterminen. Om skatten erlagts i flera poster och restitutionen avser endast viss del av det sammanlagda skattebeloppet, skall vidare den skatt som återbetalts avräknas mot det eller de belopp som sist erlagts.

Om skattskyldigs slutliga skatt överstiger den gottskrivna preliminära skatten med minst en femtedel av den slutliga skatten eller med minst 10 000 kr. har den skattskyldige enligt 27 § 3 mom. UF att erlagga ränta med nio procent — för en beräknad tid av ett år — på den del av det överskjutande beloppet, som överstiger 1 000 kr. Det belopp varpå ränta skall beräknas skall avrundas till närmast lägre hundratal kronor. Innan ränteberäkning sker skall också göras vissa justeringar i fråga om såväl den slutliga som den preliminära skatten.

Bestämmelsen om ränta på kvarstående skatt infördes 1951 (prop. 1951: 203) och tillämpades första gången 1952. Samtidigt därmed föreskrevs att skattskyldig skall erhålla ränta på preliminär skatt, som överstiger motsvarande slutlig skatt.

Räntan på kvarstående skatt infördes i syfte att förmå sådana skattskyldiga, som i mera väsentlig mån själva kan bestämma storleken av sina inbetalningar av preliminär skatt, att så nära som möjligt anpassa dessa inbetalningar till den slutliga skatten. Föreskriften att räntan skall tillföras skattskyldiga, som inbetalt för mycket preliminär skatt, tillkom närmast som en konsekvens av räntan på kvarstående skatt.

Räntan på kvarstående skatt utgick från början efter fem procent och räntan på överskjutande preliminär skatt efter tre procent. För att rätt till ränta på överskjutande preliminär skatt skulle föreligga förutsattes vidare, i motsats till vad som numera är fallet, att den erlagda preliminärskatten översteg motsvarande slutliga skatt med minst en femtedel av den slutliga skatten eller med minst 10 000 kr.

I enlighet med i prop. 1956: 175 framlagt förslag om höjning av räntan

på kvarstående och överskjutande preliminär skatt höjdes räntesatserna från och med 1957 till sju respektive fyra procent. Nu gällande procentsatser, nio respektive fem procent, infördes (prop. 1957:186) att gälla från och med 1958. Det tidigare omnämnda kravet på att den överskjutande skatten skulle uppgå till minst en femtedel av den slutliga skatten eller till minst 10 000 kr. för att skattskyldig skall äga rätt till ränta slopades enligt förslag i prop. 1959: 63. Efter förslag i prop. 1960: 118 infördes från och med den 1 juli samma år bestämmelse om att på överskjutande preliminär skatt utgående ränta inte får överstiga 100 000 kr. På grundval av uppborädsutredningens betänkande ändrades enligt förslag i prop. 1967: 130 reglerna för räntebereäkningen på vissa punkter.

Bestämmelserna om att skattskyldig skall erhålla ränta efter fem procent för år vid återbetalning av skattebelopp, som påförts obehörigen eller med för högt belopp eller som bortfallit efter besvär över taxering eller debitering, infördes i 1945 års uppborädsförordning. Dessa bestämmelser överensstämde med de regler härom, som redan tidigare gällde enligt förordningen den 2 maj 1919 angående rätt till ränta vid restitution av utskylder m. m.

Motionerna

I: 717 och II: 789

Skattskyldig kan, sedan han upprättat sin allmänna självdeklaration sanningsenligt så långt han vet, bli upptaxerad av vederborände taxeringsnämnd av olika skäl. Därest han anför besvär över taxeringsnämndens beslut och därest detta icke går i av honom önskad riktning, har han att fullfölja talan hos prövningnämnd, kammarrätten och såsom högsta instans regeringsrätten. Detta förfarande brukar ta många år i anspråk. Så fort han påförts upptaxeringen av taxeringsnämnden, blir han pliktig att betala den på hela taxeringen belöpande skatten, oavsett om han överklagat taxeringen eller icke. En sådan icke beräknad taxering kan medföra en skatt som kan bereda den skattskyldige utomordentligt stora ekonomiska svårigheter.

Då 1966 års riksdag på grund av en motion tog ställning till ifrågavarande problem framhöll bevillningsutskottet följande: »Redan i samband med tillkomsten av de nuvarande anståndsbestämmelserna övervägdes, om man inte borde medge en längre gående rätt till anstånd.» Man hänvisade till SOU 1965: 23, vari föreslagits att anstånd med inbetalning av skatt skall kunna meddelas utan hinder av att taxeringsintendenten inte hunnit ta ställning till taxeringsfrågan eller av att han förklarat sig skola helt eller delvis avstyrka den skattskyldiges besvär.

Trots detta uttalande uttrycker förordningen en negativ hållning till förslaget, vilket framgår av 49 § 1 mom. uppborädsförordningen: 2) om den skattskyldige anført besvär över taxering och taxeringsintendenten, helt eller

delvis, tillstyrkt besvären eller ansökan om anstånd: till belopp som betingas av taxeringsintendentens yttrande.

Denna lydelse måste ge den skattskyldige känslan av att i praktiken icke kunna få anstånd. Denne vet icke om han genom det slutliga utslaget blir skyldig att betala en merskatt, vars gäldande kan äventyra hans ekonomiska ställning. Det är visserligen sant att han, om han vinner skatteprocessen i högre instans, får tillbaka det av honom för mycket inbetalade skattebeloppet med ränta, men detta förfaringsätt täcker icke hans förluster på grund av den oberättigade höjningen av hans taxering. För det första får han oftast vidkännas i många fall betydande kostnader för att hävda sina rättmätiga anspråk gentemot beskattningsmyndigheterna. För det andra är köpkraften hos det penningbelopp, som han efter kanske några år får tillbaka, väsentligt minskad. Förlusterna täcks ingalunda av den på skatteåterbetalningen belöpande räntan.

Även för vederbörande taxeringsintendent torde situationen vara förvirrande. Man får givetvis utgå ifrån att taxeringsintendenten handlat med oväld, då han granskat den verkställda taxeringen. Men detta innebär ingalunda att han alltid får rätt i det slutliga utslaget. Man kan väl inte begära annat än att han, medan processen pågår, måste hålla på att hans bedömning av skattskyldigheten är icke endast riktig utan även den riktiga. I så fall blir det en nästan självklar utväg för honom att avstyrka bifall till ansökan om anstånd. I annat fall skulle han ju ge sken av att han ingalunda är säker på att han, då han granskade taxeringen och påyrkade höjning av densamma, handlat riktigt.

I: 380

Enligt uppbördsförordningen är skattskyldig pliktig att inbetala debiterad skatt även om taxeringen överklagats och ännu icke slutligen fastställts. Detta är i och för sig mindre tillfredsställande men torde få anses ofrånkomligt med hänsyn till risken för att uppbördens effektivitet eljest äventyras. Vid sådant förhållande är det emellertid angeläget att skattskyldig, som inbetalat mera skatt än han slutligen blir skyldig att betala, också blir till fullo kompenserad för ränteförlust och övriga olägenheter. Här om ges även vissa regler i 69 § 2 mom. uppbördsförordningen av innebörd att, vid skatterestitution av nämnda grund, i princip även ränta skall utgå på restituerat belopp. Dessa regler är emellertid så restriktivt utformade att de icke ger full kompensation för ränteförlusten, varjämte fastställd räntefot icke motsvarar dagens ränteläge. Sålunda betalas icke någon ränta på belopp som erläggs enligt 27 § 3 mom. (ränta å kvarstående skatt), och vidare räknas räntan från senare dag än den då skatten erlagts. I det vanligaste fallet, då det gäller kvarstående skatt som erlagts vid uppbördsterminerna i mars och maj, räknas sålunda räntan först från »den 1 september» samma år.

Vissa schablonregler kan möjligen anses motiverade av administrativa skäl för att underlätta handläggningen av restitutionsärenden, men det är av ovan angivna skäl angeläget att reglerna icke utformas så att de ensidigt gynnar statsverket. De bör i stället väl kompensera för ränteförlusten, och det bör beaktas att olägenheten för den skattskyldige ofta är större än blotta ränteförlusten.

Det må framhållas att motsvarande restitutionsregler i arvskatteförordningen är så utformade att ränta i princip beräknas från betalningsdagen. Vid tillkomsten på 1940-talet av de nu ifrågakvarande restitutionsreglerna i uppbördsförordningen torde viss hänsyn ha tagits till att den fastställda räntesatsen, fem procent, ej obetydligt översteg då gängse räntenivå. Nu har däremot sedan lång tid den allmänna räntenivån regelmässigt överstigit fem procent.

Utskottet

Anstånd med erläggande av skatt vid skatteprocess

I motionerna I: 717 och II: 789 yrkas sådan ändring av uppbördsförordningens bestämmelser om anstånd med inbetalning av skatt, att den anståndsbeviljande myndighetens beslut inte enbart blir beroende på taxeringsintendentens yttrande.

Som framhålls i motionerna har frågan om anstånd med erläggande av skatt i samband med taxeringsbesvär varit föremål för riksdagens prövning vid ett flertal tillfällen. Motionärerna gör gällande att sådant anstånd ovillkorligen förutsätter att taxeringsintendenten, som är den skattskyldiges motpart i en taxeringsprocess, tillstyrkt en ansökan om anstånd för att den skall kunna bifallas. Denna tolkning av gällande bestämmelser bygger uppenbarligen på ett förbiseende. Det är riktigt att lokal skattemyndighet enligt bestämmelser i 49 § 1 mom. uppbördsförordningen endast kan meddela anstånd med inbetalning av skatt eller ränta om taxeringsintendenten helt eller delvis tillstyrkt besvären eller ansökan om anstånd. Av andra momentet i samma paragraf framgår emellertid att skattskyldig av länsstyrelsen kan erhålla anstånd, om han anfört besvär över taxeringen, under förutsättning att erläggandet av den påförda skatten skulle för honom medföra betydande skadeverkningar eller eljest framstå som obilligt. Som villkor för sådant anstånd gäller dock vissa bestämmelser om ställande av säkerhet. Utskottet vill erinra om att dessa anståndsbestämmelser, som fastställdes av 1967 års höstriksdag, tillkom på grundval av uppbördsutredningens förslag i betänkandet Uppbördsfrågor (SOU 1965: 23) och att en av huvudfrågorna för denna utredning torde ha varit anstånds-förfarandet i samband med taxeringsbesvär.

Av det anförda framgår att det i motionerna framförda önskemålet om vidgade möjligheter till anstånd vid taxeringsbesvär redan är tillgodosett. Utskottet avstyrker därför bifall till motionerna.

Ränta vid restitution av skatt

I motionen I: 380 begärs översyn av reglerna om restitution av skatt. Motionärerna syftar främst på bestämmelserna om ränta vid skatteåterbäring, vilka enligt deras mening inte ger full kompensation för ränteförlusten. I sammanhanget framhålls även att räntefoten — fem procent — inte motsvarar dagens ränteläge.

Utskottet vill beträffande räntan på återburen skatt först erinra om att bestämmelser härom har tillämpats fr. o. m. 1952 och att räntesatsen då var tre procent, medan räntan på kvarstående skatt var fem procent. Nuvarande räntesatser på fem resp. nio procent har gällt fr. o. m. 1958. Med hänsyn till kravet på en effektiv skatteuppbörd är givetvis räntan på kvarstående skatt den från statsverkets synpunkt primära frågan och räntan på överskjutande skatt närmast en konsekvens härav. Om man med utgångspunkt från dagens höga ränteläge vill höja återbäringsräntan bör det alltså finnas anledning att först överväga en höjning av kvars-katteräntan. Enligt utskottets mening kan visserligen skäl anföras för en sådan räntehöjning men samtidigt talar åtskilliga omständigheter, bl. a. av administrativ art, mot att räntebereäkningen i samband med skatteuppbörden anknyter alltför nära till gällande diskonto. En ytterligare höjning av kvars-katteräntan bör därför främst tillgripas om diskontot blir så högt att de skattskyldiga inte gör några ränteförluster eller gör räntevinster genom att senarelägga sina skatteinbetalningar.

Vad gäller reglerna i övrigt för beräkning av ränta vid återbetalning av skatt kan med visst fog invändningar göras mot det nuvarande systemet, om man utgår från rent affärsmässiga synpunkter på återbetalningarna. Utskottet anser emellertid viktigare att begränsa det administrativa arbetet med uppbörden än att tillgodose långt gående önskemål om rättvisare räntebereäkning, som i flertalet fall är av ringa ekonomisk betydelse för den skattskyldige. Det bör erinras om att den som betalar preliminär B-skatt har betydande möjligheter att undvika överskjutande skatt. Den i motionerna behandlade frågan berör alltså främst löntagare, för vilka arbetsgivaren verkställer preliminära A-skatteavdrag. För dessa skattskyldiga är räntan på överskjutande skatt av betydelse, om de är berättigade till avdrag för exempelvis periodiskt underlöd, pensionsförsäkringspremier eller resekostnader, men då avdragen inte är så stora att de medför rätt till jämkning av källskatteavdraget. Dessa avdrag medför alltså i flertalet fall, att den preliminära A-skatten kommer att överstiga den slutliga skatten, och de utgör därför en skatteteknisk komplikation för den pågående utredningen om definitiv källskatt. Om utredningen kan konstruera ett förslag till definitiv källskatt elimineras också de här behandlade ränteproblemen. Det finns därför enligt utskottets mening anledning att avvakta resultatet av utredningens arbete liksom av den aviserade skattereformen, innan en översyn av uppbördsförfordningens räntebestämmelser övervägs.

Det bör vidare framhållas att — även om den definitiva källskatten inte kommer till stånd utan nuvarande ordning i stort sett blir bestående — ett mera nyanserat system för beräkning av ränta på överskjutande skatt kommer att vara förenat med betydande svårigheter. Utskottet vill här endast peka på att större arbetsgivare endast en gång årligen behöver insända en skatteinvisning, på vilken upptagits sammanlagda beloppet av de för arbetstagare gjorda skatteavdragen. Om arbetstagaren i sådant fall skulle bli berättigad till ränta på överskjutande skatt från och med den dag arbetsgivaren inbetalt skatten medför varje fall av skatteåterbäring ett tidskrävande utredningsarbete, som troligen skulle orsaka det allmänna betydande kostnader. Skulle man å andra sidan återgå till det ursprungliga systemet med en detaljredovisning av skatteinbetalningarna, belastas arbetsgivaren med ett betungande arbete. I intetdera fallet kan olägenheterna antas stå i rimlig proportion till de obetydliga fördelar för den skattskyldige som skulle vinnas genom dylika åtgärder.

Slutligen bör erinras om att utskottet redan år 1967 förutsatte att frågan om ändrade principer för ränteberäkning, när tillämpningen av en särskild författningsbestämmelse är beroende av särskild ansökan, skulle tas upp till prövning efter ADB-systemets genomförande.

Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motionen I: 380.

Med hänvisning till det anförda hemställer utskottet
att riksdagen avslår

- 1) motionerna I: 717 och II: 789
- 2) motionen I: 380.

Stockholm den 21 oktober 1969

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande

från första kammaren: herrar John Ericsson (s), Einar Eriksson* (s), Lundström* (fp), Yngve Nilsson (m), Sundin* (cp), Wärnberg (s), Tage Johansson (s), Gösta Jacobsson* (m), Tistad (fp) och Arne Pettersson (s); samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås (m), Brandt* (s), fru Holmqvist* (s), herrar Kristenson (s), Carlstein (s), Nyström (s), Wiklund i Härnösand (s), Sundkvist (cp) och Josefson i Arrie* (cp).

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservation

av herr Tistad (fp).